

Apokalipsa zdaj

p. James Smith

Današnja prvo berilo in evangeljski odlomek bosta delala hude preglavice tistim, ki dobesedno berejo Sveto pismo. No, sicer pa večine svetopisemskih besedil ne smemo tako brati.

Geneza ni zgodovinski zapis resnice, ker v začetku ni bilo nikogar, ki bi to zgodovino zapisoval. Večina zgodb z začetka Svetega pisma je mitov; ali vesoljnih resnic ali domišljjskih razlag temeljne resničnosti. Takšne so zgodbe o nastanku sveta, o prvem pojavu greha, ki govorijo o tem, zakaj se slabe stvari godijo dobrim ljudem in kdo vse vodi in upravlja.

Poznamo različne žanre svetopisemskih besedil, tako kot ločimo različne vrste neverske literature. Če učbenik za kemijo bereš tako kot znanstveno fantastiko, boš razočaran. Če zgodovino bereš kot roman, te bo zavedlo.

Prvo berilo in evangeljski odlomek današnje nedelje sta apokaliptična teksta. Že sama beseda pove, da gre za razkritje grozeče nevarnosti in dokončnega uničenja. Take vrste literatura nastane v času hudih stisk in krize. Ljudje, ki so preizkušani, hočejo vedeti, da bodo preživeli.

Prvo berilo opisuje čase sirijske okupacije Izraela, ko so judovskemu ljudstvu skušali vsiliti svoj jezik, kulturo in vero. Judje so našli uteho v trdnem prepričanju, da bodo Sirijci premagani in bodo odšli. To prepričanje jim je dalo poguma, da so vzdržali v trenutni preizkušnji. Konec koncev bosta zmagala Bog in dobrot.

Evangeljski odlomek pa je nastal v začetkih Cerkve. Cerkev je bila skupina, ki ni spadala zraven, zato so jo ljudje prezirali, oblast pa preganjala. Ker so bili kristjani nemočni proti mogočnim Rimljanom, niso imeli druge izbire, kot da poskušajo preživeti po svojih najboljših močeh, z upanjem, da jih bo na koncu Bog rešil.

Kaj je torej resnica Razodetja? To nam pomaga razkriti najprej sam položaj. Opisuje konec časov. To je pomembno dejstvo. Svet ni več. In ker ga bo enkrat konec, se bo končal s pokom in stokom, v ničnost pomena, v nič ali neko drugo obliko obstoja.

Prizor Jezusa, ki se nam bliža na oblaku ovenčan s slavo, pomeni, da bo konec časov sklenil Božji Sin. To pomeni, da je stvarjenje imelo svoj namen, zgodovini sveta vlada Božja moč, življenja posameznikov so vredna in pomembna. Prizor Boga, ki zbira svoje zveste, pomeni, da bo dobrot nagrajena in življenje bo neskončna sreča pri Bogu. Ti prizori so naše prednike navdajali z upanjem na končno zmago – celo v grozovitih časih preganjanja in masakrov.

Kaj pa mi? Nismo preganjani, zato ne potrebujemo teh opogumljajočih in z upanjem navdajajočih besed. Ali pač?

Poleg tega, da okrog nas divjajo vojne, da živimo v nevarnem svetu in da smo ujeti v svoje osebne grehe, smo del razkrajajočega sveta in zgodovine, ki drvi proti svojemu koncu. Tako smo zaposleni, da v svojih načrtih pozabljamo, da bo vsega konec – jutri ali čez milijone let. Apokaliptične alternative ostajajo. Stvarjenje je smiselno ali brezpomensko, zgodovino vodi Božja skrb ali ne, naše življenje ima pomen ali ne, dobro ali zlo bo zmagalo, uživali bomo večno srečo pri Bogu ali izginili v nič. To se bo nekega dne zgodilo, a za to se odločamo vsakodnevno. Apokalipsa je vedno zdaj.

vir: <http://celebrationpublications.org>

prevod: Petra Grimani